

מוֹטִיב

על שם ליאורה דיין

ירחון בנושא שירה וספרות עברית

גיליון 17 | ינואר 2017, טבת ה'תשע"ז

זְמַנִּי

גלית אבני־כהן | אסנת אלון | דוד גולובאטי | יואב גלבע | שחף ויאר
אביבית חזק | שני מסיקה | גל משיח | רז סופר | דליה סיני־אלפר

גיליון 17 מתחיל...

אנו שמחים לפרסם גיליון נוסף של ירחון השירה והספרות "מוטיב", הגיליון שפותח את שנת 2017, ונושא: זְמַנִּי - יצירות על הקיום הזמני של האדם, על הזמניות שלנו כאן וגם על הזמן שלי (של הכותב) לחיות ולפעול.

הרשו לנו לצטט את שירי החדש של יאיר בן-חור "חשבון פשוט":

2 ועוד 3

ועוד 20 ועוד 40

פחות רגעים קטנים של ריק.

ועכשיו נעבר לשברים:

1/2 ועוד 1/4 לחלק ל-1/3

כפול 2/5 ו-1/4.

התבלבלת? חשב שנית.

120 שנה

לא יותר

הרבה פחות

מהשבות את קצו לאחור

עושים ממצע

כמעט 80 שנה

ועוד סטית תקן

פחות מחלות

תרופות ורקנה.

כפל דיפרנציאלי

חלוק אינטגרלי

מחסרים עוד 20

שנה 60

פחות

או יותר.

זה הכל לתיים

זה הכל לעת עתה

זה כל מה

שנשארו לך לחיות

ברוטו פחות טרה

נטו.

קריאה מהנה,

אלירן דיין, יאיר בן-חור

ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה המתפרסם אחת לחודש.

כל גיליון יעסוק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות.

העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות,

לרבות לא לתגמולים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון,

ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי-פרסום יצירתו בירחון.

ליאורה דיין ז"ל הייתה אוהבת אדם. אהבתה הגדולה ביותר הייתה

למילה הכתובה ולקריאת ספרות ושירה, ואתם קראה עד סוף ימיה.

ירחון "מוטיב" נוסד לזכרה ונושא את שמה.

קוטב / רו סופר

כמו שמש בים הקטב עומדת,
קרְחוֹנִים מְתוֹטְטִים
וְהִיא שוֹתֶקֶת.
יש עונות שבהן הלילה נמשך שנים.

נרקיסים / אסנת אלון

לפים הם פעמי הזמן
המתארכים בין שקיעה לזריחה
שולחים זרועות ארכות.
נרקיסים השפילו ראש
הביטו בכבואתם הנשקפת מתוך מימי האגם.
מחבקת רבוא ערפלים
באים אלי מכל עבר
והזמן,
הוא הזמן
מתעתע בנו
מחסיר ומוסף פעימות.

אנחנו לא מצליחים להסתנכרן / גלית אבגיכהן

אנחנו לא מסתנכרנים...
אתה בשעון עולמי...
ואני בשעון מקומי...
מתי נפגש, אתה ואני?
נרדם כה מכרבלים בלי להזמין השכמה,
נתן למחוגים לנוע ביני לבינה.
ככה לאט... אט... אט...
שניה אחרי שניה...
נתמזג אני ואתה?

* / שני מסיקה

וְכִבֵּר הָיָה כִּי שָׁכַחְתִּי אֶת שְׁמִי
וַיִּצְאָה נַפְשִׁי לְרַעַת
וְאִבְדְתִי קוֹלִי וְדַמְעֹתַי אֶת לְבִי
וְנִכְחַתִּי שֵׁם
בְּנִקְדַת הַצְּמִצּוּם שֶׁהִיא אָנִי
תוֹהָה תְּהִיּוֹת
מְנִיחָה הַנְּחוֹת
וַיְמָה כָּל זֶה
וַיְמָה בְּכֻלּוֹ
וְאִיפֹה זֶה עֲגוּל
וְאִיפֹה קוֹ נִגְמָר.
וְכִמְיָהֲתִי גְבֻרָה
לְזוֹהַר בּוֹהֵק בַּחֲשֶׁכָה
וְכִמְיָהֲתִי גְבֻרָה
עַל הַשְּׁכָחָה.

עובדות / דליה סיני-אלפר

הבית ביתי.
הקירות קירותי.
הילדים הסדורים במטות,
ילדי.
הגבר השוכב לצדי
לא ידע עוד אשה מלבדי.
הקירות קירותי
לשארית חיי.

מקיץ בין ריח לבין עיוורון / יואב גלבוש

מקיץ בין ריח לבין עיוורון
מלטף את האור הדולק
ונופל למטה.

אני קויתי שמשוהו ישפנה
אבל רק נשאבתי לגלגל שני
במסע הארך הזה
של החיים הארכים.

צחנת פרחי הקיץ בשרה לי
שעברה עוד עונה
שתגיד לי שעשיתי מעט
אבל התקבמתי הרבה.

עדין תקוע בשאלה
מה היתה הדרך שהייתי
צריך ללכת בה.

אחיזת עיניים / אביבית חזק

* מתוך "מתעברת עם הזמן" (פיוטית 2016)

השעות מבזיקות בי
כפריזמת היקלום
אך עם הזמן הן
מתבהרות כפסות
זעירות של
זכוכית זולה
מנפצת.

לאט-לאט
היום נוטה
למות.

*** / שחר ויאר

הזמן הזה מתנקש מימן
משחזיז ספינו המעקל
בדפנות הלב המשתוקק,
מחבר הוראות במוי חסרות שחר
והן מתבצעות מיד בדיקנות מופתית.
תמיד בסביבה, מקשיב לשדורי המהפכה,
משעשע כלו מן המהומה שהוא מחולל,
וספינו חוצב בנו מארעות-מארעות שוב ושוב,
מקצר את ימינו בדיקנות מקפדת
בסדרתיות מפלאה.

*** / גל משיח

באותו היום קרה דבר/ רחוב הומה אדם כמו פסות קרטון על הרצפה/ עלים ברוח/ קלפות השום/
בדלי סיגריות/ עשבים שוטים על עמודי חשמל/ עטיפות של מסטיק/ ולא הזמן עצר מלכת/
אלא המקום/ רק שעוני היד תקתקו/ ילדה קטנה סופרת לאחור/ רמזורים/ ממטרות/ שלטי חוצות
אלקטרוניים/ פנסים של מכוניות מאותתים סדיר עדין/ ולמרות שאין סבה/ שאין תכלית בכלל

תורת הזמניות הפרטית שלי / דוד גולובאטי

על פי תורת היחסות הפרטית של איינשטיין
המרחק בין צופה שנע במהירות גבוהות במרחב לבין צופה נייח,
יהיה שונה
והזמן אצל הצופה הנייח יתקדם לאט יותר
מהזמן של צופה הנע במהירות גבוהות במרחב.
לכן, הזמן והמרחק ביניהם יהיה יחסי.

על פי תורת הזמניות הפרטית שלי
בצופה שפמעט לא נע, אלא במהירות נמוכות
הזמן, אולי, הוא יחסי אך הזמניות היא ממש קבועה.
כל מה שנצחי באפן קבוע, הופך לזמני, ואחר כך לכלום.
אימפריות, כוכבים, נשואין.

אנו קוראים לכם לקחת חלק גם בגיליון הבא...

גיליון מס' 18 של 'מוטיב' יראה אור בעוד כחודש ונושאו: **מציאות מדמה** – אנחנו חיים תקופה שונה שלא הייתה כמוה לפני כן, והיא תקופת שתי המציאויות המתקיימות בו־זמן ביחסי גומלין ביניהן: מציאות ממשית ואמתית ומציאות וירטואלית, מדומה. נא שלחו לנו יצירות על אודות אותה מציאות מדומה שאנו חיים בתוכה: על עולם הפייסבוק, המסרונים, הוואטסאפ והאינסטגרם, עולם הסלפי וה"צומי" ואף על דור ה-Z שנולד לאותה תקופה.

אתם כבר מוזמנים לשלוח אלינו את יצירותיכם בנושא זה לכתובת הדואר האלקטרוני **info@motiv-magazine.co.il** נא לשלוח עד שלוש יצירות בלבד ליוצר – שירים מנוקדים וסיפורים קצרים עד 550 מילה.

תודה
אלירן יאיר

מייסד ועורך: אלירן דיין | עורך אחראי: יאיר בן־חור
גרפיקה: אלירן דיין

עקבו אחרינו גם בפייסבוק /motiv.magazine